

Szivárvány

A DEBRECEN-NAGYERDEI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

2018/8

Elkészült a Nagyerdei Zenekar stúdiófelvétele

„Szivárványívemet helyezem a felhőkre, az lesz a szövetségnek, melyet én a világgal kötök.” 1Móz 9,13

A gyülekezeti zenekar CD-felvétele

Gyülekezetünk zenekara nagy lehetőséget és ajándékot kapott a közösségtől, ugyanis Diviánszky Ákost még a tavalyi táborban ihlette meg egy kilétét azóta sem felfedő tagunk, aki azt az ötletet vetette fel, hogy jó lenne, ha a dicsőítő csapat az eddig csak élőben hallható szolgálat mellett megörökíthetne néhányat a dalok közül.

Azóta Ákos megszervezte a gyülekezeti adakozást, mi pedig április közepén öt napra „beköltözhattünk” Debrecen legprofibb stúdiójába, az MMP stúdióba. A célunk öt dal felvétele volt. Ehhez először az énekeket választottuk ki közösön. Szerettük volna, ha minél változatosabb énekek kerülnének felvételre (énekeskönyvi, énekeskönyvön kívüli, különböző korú és hangulatú dalokat kerestünk). Ezt az öt dalt hosszú próbákon feldolgoztuk, gyakoroltuk, kiválasztottuk a tempókat, és minden egyebet előre megterveztünk, ami fontos volt a felvételhez.

Aztán a stúdióban kiderült, hogy mennyire sokat kell még fejlődnünk, és hogy mindaz, amit megálmodtunk, még csak az út eleje. De a profi stábnak köszönhetően most mégis büszkén és Istennek hatalmas hálaival adhatjuk közre az énekeket. Ezek immár szabadon letölthetők a honlapról, másolhatók, pendrive-ra menthetők. Vagy akár CD-formátumban adomány ellenében is elvihető.

Szeretnénk ezzel az öt dallal arról bizonyosságot tenni, hogy a számunkra kedves hangszerekkel, hangzással és stílussal is színvonalasan lehet dicsőíteni Istent. Reméljük, hogy sokan örömmel hallgatják majd a dalokat otthon, autóban, utcán, illetve a felvételek által sokan még nagyobb kedvvel vesznek majd részt a közös éneklésekben, és akár más zenekaroknak

is inspiráció lehet arra, hogy az örömhírt terjesszék a zene csodájával.

Bertha Zoltán

Beszélgetés Hodossi Márkkal, a zenekar basszusgitárosával

Milyen élmény volt a stúdiófelvétel?

Nagyon izgultam a felvétel miatt, még soha nem voltam igazi stúdióban. Nem okozott csalódást az élmény, valóban olyan volt, mint amilyeneket a menő videó klipekben láttam. Minden gyakorlás ellenére sem éreztem késznek a tudásomat, viszont nagyon segítőkészek voltak a hangmérnök srácok, akik számomra lenyűgöző precizitással csavargatták a gombokat. Pár mondat és instrukció után teljesen nyilvánvalóvá vált számomra, hogy nagyon jó zenészek is. Az a pár óra, amíg én voltam soron, nagyon hasznos gitárlecke volt számomra, egy fél ütem után leállítottak, ha siettem vagy késtem, tanácsokat adtak, hogy mi hangzana jobban. Ez azért is volt nagyon jó és újszerű élmény, mert nekem még sosem volt basszusgitár tanárom.

Miért fontos neked, hogy elkészülhetett ez az öt dal?

Nagyon örülök, hogy megvalósulhatott ez a projekt, mert egyrészt nagyon sokat fejlődtünk zeneileg egyéni és csapat-szinten is, másrészt abban bízom, hogy ezeket a dalokat hallgatva megérinthet bárkit egy-egy üzenet. Nekem is van pár szám, amiket ha meghallgatok, az felér egy mini-áhitattal. Egy-egy dal felidéz bennem nagyon sok emléket, beszélgetést, élethelyzetet, akár igehirdetést. Remélem, hogy lesznek olyanok, akiknek a mi munkánk válik majd ilyen elcsendesülő vagy éppen lelkesítő zenévé.

„Ékes dolog dicsérni, Uram, Felségedet”

Csodálatos élmény, amikor „összeáll” a dicséret. Amikor minden helyére kerül. Amikor megszólal az énekkar, zenekar, amikor létrejön a háromszoros csoda: átélni azt a lelket formáló szépséget, amit Isten a zenén keresztül adott nekünk, átélni az összetartozás élményét, és megélni az Istennel való közösséget együtt a szorgolókkal.

Csodálatos az az út is, amíg „összeáll” a dicséret, bár ez az út minden szépsége mellett nem csak napos szakaszokból áll. Van, amikor le kell győzni a nehézségeket, sokszor önmagunkat... Jön az a fránya e-mail, hogy próba van... pedig annyi dolog lenne... meg fáradt is vagyok...

Ezt az utat jártuk végig az elmúlt évadban (is) a kórusunkkal. Az évad „megkoronázásaként”, június 2-3-án készítettünk egy felvételt, amelyen – hasonlóan az előző felvételekhez – ismert énekek szólalnak meg, ezúttal azonban lényegesen nagyobb apparátussal. Nem a kórusunk létszáma nőtt meg – hm, de jó is lenne... – hanem három kórustól kértünk és kaptunk segítséget. (A józsai, a nagytemplomi kórus és a Kántus.) A közreműködő hangszerek száma is háromszorosa a „megszokottnak”. Összességében egyes énekeknél kb. 130 énekes, hangszeres szólal meg a felvételen. Ilyen nagy „tömeget” megmozgató esemény még nem volt kórusunk életében.

A felvétel alatt különös módon tapasztalhattuk meg Isten jelenlétét, segítségét. Vasárnap délután, amikor már jól belemelegedtünk a felvétel menetébe,

egyszer csak döbbenet tapasztaltuk, hogy „megmozdult a hely, ahol valánk”. Nem átvitt értelemben, hanem szó szerint. Néztünk egymásra, és nem tudtuk, mi történik. Ez nem a lelkes éneklés miatt történt – habár történhetett volna. Nem is a Lélek túlcorduló áradása miatt – bárcsak átélnénk ilyet.

A dolog mögött sokkal prózaibb ok volt: az épület előtt az útépítő munkások beindították a többtonnás aszfaltozó gépet. Úgy éreztem, összedől a világ. A munkaidőből még több mint két óra volt. A kórus már egyre fáradtabb, az idő megy, csúszásban vagyunk. Mit csináljunk? És akkor elkezdett esni az eső! A munkások (boldogan) hazamentek, mi pedig fél órán belül folytathattuk a felvételt. Egyes teológusok szerint Istennek igen jó humora van. Egyértértek!

A felvételeknek megvan a koreográfiája. Első nap: ragyogó, friss tekintetek, amikor énekelni kell, mindenki szinte felpattan a helyéről. Második nap, utolsó óra: holtfáradt tekintetek, a kórus úgy néz ki, mint akik VB-döntőt játszottak, hosszabbítással...

Aztán leintem az utolsó akkordot. A felvétel utáni csendben megszólal a technikus: „kész vagyunk”. Először hitetlenkedve egymásra nézünk, majd az arcokon megjelenik a mosoly, a szemek ragyognak, a termet mintha a nap sugarai töltenék meg. A kórus spontán tapsba kezd. Kinek szól ez a taps? Istennek. Mindenkit hatalmas öröm jár át, hiszen elkészült kórusunk harmadik CD-je.

Nagy Csaba

Férfinap

A fiatal felnőttektől a nyugdíjasokig minden korosztály képviseltette magát az első férfinapon. Közös éneklés, köszöntés (Hodossi Sándor) és igei bevezető (Püski Lajos) után négy rövid, gondolatébresztő előadást hallgathattunk meg kb. 50 férfi-testvérrel.

Elsőként Pusztai Gábor beszélt a férfi szerepekről a családban, majd Vaszkó László és fia Gábor beszéltek a férfi szerepről a munkahelyen. Ezután Kerti Péter szólt a férfi szerepről a szabadidőben, végül Máté Sándor beszélt a férfiak gyülekezeten belüli pozíciójáról. Éneklés és rövid szünet után négy kiscsoportban folytatódott a beszélgetés. Itt lehetősége volt a résztvevőknek reflektálni az előadásokra, továbbfűzni azok gondolatmenetét, vagy megosztani a többiekkel saját tapasztalataikat, véleményüket.

Az előadók egyetértettek abban, hogy az élet, minden előadásban érintett területén (család, munkahely, szabadidő, gyülekezet) a férfiak akarva, akaratlan valamilyen mintát adnak a környezetüknek. Jó esetben ez a minta helyes, követésre érdemes, példa értékű.

De előfordul – sajnos túl gyakran – a rossz minta is, mely negatív értékeket állít a középpontba, és ezzel rossz irányba mutat utat a közösségnek. Fokozottan igaz ez a családra is. Minden, amit, és ahogyan teszünk vagy mondunk, befolyásolja a családtagjainkat, főleg a gyermekeinket. Gyakran nem vagyunk vele tisztában, de ők minden rezdülésünket figyelik, minden reakciónk az adott helyzetben példa a számukra. Akár tudatosan cselekszünk, akár impulzívan, meggondolatlanul, ezzel mintát adunk nekik. Akkor is, ha volán mö-

gött, sűrű forgalomban, idegesen dudálva átkokat szórunk a többi autósra, vagy ha nem tudunk higgadtak maradni, mikor a felső szomszéd miatt már harmadszor ázik be a lakásunk, vagy ha minden igyekeztünk ellenére a gyerek már megint rossz jegyet hozott az iskolából, és elveszítjük a türelmünket. Ezek a negatív minták is minták. Környezetünk, családjunk, gyermekeink árgus szemekkel figyelik, hogy ezekben a krízishelyzetekben hogyan reagálunk, és mi talán nem is vagyunk tisztában vele, de a családjunk sokszor ezt a mintát másolja le és alkalmazza hasonló élethelyzetekben.

Egyik barátomnak nem volt könnyű gyermekkorra. Azt látta, hogy az apja láncdohányos, és az italt sem vetette meg. Ez annyira elriasztotta, annyira megutálta a dohányzást és az alkoholt, hogy felnőttként soha egy cigarettára nem gyújtott rá, egy korty italt nem ivott.

Szülőként, nagyszülőként, apaként, férjként, férfiként – ugyanúgy mint az anyáknak, nagymamáknak, feleségeknek – a felelősségünk óriási. Megdöbbenő volt számomra, mikor a saját gyerekeimen láttam a minta erejét.

Már néhány éve minden este együtt nézzük a híradót a tévében a most 11 éves fiammal, Domonkossal. Nem hiszem, hogy ő annyira érdeklődne a hazai napi események és a nemzetközi politika iránt, számára inkább az volt érdekes, hogy apával együtt tehet valamit. Ha mást nem, hát híradót nézünk. Ekkor mindig elhangzik néhány kérdés a részéről, amire én igyekszem válaszolni. Ülünk szorosan egymás mellett a kanapén és figyelünk. Idén tavasszal úgy alakult, hogy munkámból kifolyólag két hétre külföldre kellett mennem. Mikor hazajöttem, a feleségem elmesélte, hogy amíg nem voltam itthon, Döme minden este leült a tévé elé, és egyedül megnézte a híradót. Igaz, hogy nem volt kitől kérdezni, igaz, hogy egyedül ült ott, de a minta már ott volt a fejében, és apa nélkül is leült esténként híradót nézni, a főcímtől az időjárásjelentéssel bezárólag. Egy másik példa a gyerekkoromból való. A lakótelepen a szomszédunkban egy beteges néni lakott a fiával.

Minden télen, mikor leesett az első hó, a néni leküldte a fiát a ház mögé három szőnyeggel, meg egy porolóval, hogy terítse le a szőnyeget a friss hóra, és úgy porolja ki azokat. Az anya az ablakból nézte a fiát és biztatta, mikor az már abba akarta hagyni a munkát. A fiú nem szívesen porolta a szőnyeget a hóban. Mindig ő volt az egyetlen, akinek ezt a munkát kellett végeznie, és nem szerette. Sokszor panaszkodott is, ellenkezett is, de végül mindig megcsinálta. Néhány évvel később az anya megbetegedett. A fiú gondosan ápolta, de az anyja mégis hamar meghalt. A temetés utáni télen, mikor a fiú már egyedül lakott a lakásban, leesett az első hó és ő teljesen magától értetődően,

három szőnyeggel a vállán leballagott a ház mögé, leterítette a hóba a szőnyegetek és alaposan kiporolta őket.

Életünk egyik legnehezebb feladata, hogy olyan mintát adjunk, mint amilyen felnőtteket mi akarunk, hogy a gyerekeinkből váljanak. De ha a minta jó, még az sem garancia semmire. Megpróbáljuk elvetni a magot, és reménykedünk, fohászkodunk, hogy ne az útszélre, ne a tövis közé, ne a kövek közé essen, hanem jó földbe.

Pusztai Gábor

Úrvacsorás istentiszteletek (újkenyér):
szeptember 9-én fél 9-kor és fél 11-kor.
Előkészítő alkalmak: szeptember 6-8.
18 órától.

Magasztalás – könyvajánló

A gyülekezeti nagytábor áhítatain bizonyoságtételek tanúskodtak arról, hogy tetteinkkel, szavainkkal, egész életünkkel dicsőíthetjük Istent. Ugyanilyen megerősítők lehetnek hitéletünkre az életrajzi és más keresztyén regények, amelyekből rendkívül nagy a kínálat könyvtárunkban. Életek, szabadulások és bukások – az emberi sorsokban mindig megtalálhatjuk Istent.

„Életünkkel mondjuk el, hogy élsz, hirdetjük Megváltónk dicsőségét”

És máris a zenénél tartunk. Néhány évvel ezelőtt többen gondolták, hogy a hagyományos és modern egyházi zene közötti feszültség akár egyházszakadáshoz is vezethet. Ez a helyzet ma már szerencsére feloldódni látszik. De vajon **Milyen zenét szeret Isten?** – ez Bolyki László könyvének a címe. A könyv a keresztyénség és a zene kapcsolatát vizsgálja. A szerző célja, hogy a zene a dicséret és a magasztalás eszköze legyen, ne feszültségek állandó forrása.

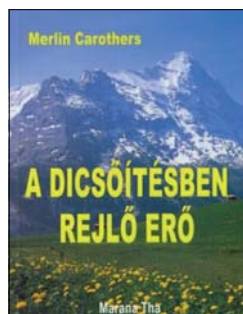
„Akkor majd táncolva örül Isten népe az ifjak is a vénekkel együtt”

Isten dicsőítésének különösen szép, lelkeket megérintő formáját találjuk a művészi alkotásokban, a kivételes talentummal megáldott, vagy küldetésre elhívott emberek vallomásaiban, gondolataiban. Ezekből gyűjtött össze egy csokorra valót Mácz István: **Szép az Isten** című könyvében. Például Szent Ágoston, Beethoven, Dante, Fekete István, Pilinszky János, Saint-Exupéry és mások írásai, imái rávilágítanak arra, hogyan lehet Isten

egyszerre mindenk fölötti végtelen Úr, és számunkra Mennyei Atya. S hogyan fedezhetjük fel körülöttünk mindenben Isten szépségét és szeretetét?

„Hála, hogy itt a csendes reggel!”

És végül egy könyv arról, hogyan alakítja át a dicsőítés az emberek életét.

Merlin Carothers: A dicsőítésben rejlő erő

A dicsőítésben megújul a kapcsolatunk Istennel, a világgal és az emberekkel. A könyv által sok keresztyén megtalálta hitéletének új dinamizmusát.

Ajánljuk mindazoknak, akik nem tudnak kilépni a csalódások és fájdalmak nyomasztó szorításából, és mindazoknak, akik életükben először vagy talán újból meg akarják ízlelni az Istennel élt élet igazi gyönyörűségét.

*„Az egész Föld felett Te vagy Úr s Király.
Tiéd a hűs patak, Tiéd a napsugár.
Csak egyet kérek én, hogy hadd legyen,
Legyen hát tiéd az életem!”*

Ámen

*Kertiné Rózsa Anikó
gyülekezeti könyvtáros*

Ismét megrendeztük a nagytáborunk előtti héten a gyülekezeti gyermekhetet, melyre elsősorban az önkormányzati iskolák hit-tanosait szoktuk várni. Sajnos azonban a részükről nincs túl nagy igény erre, ami talán annak is a következménye, hogy a tábort csupán délelőttönként tartjuk. Igaz, ha egész napos volna, a lelkiisége is felhígulna. Ugyanis a hittanórát látogató gyerekek szülei közül sokak elsődleges szempontja nem feltétlenül a lelkiiség, hanem csak annyi, hogy jó helyen tudja egész napra a csemetéjét, miközben ő a munkahelyi kötelezettségeinek tesz eleget. Hála Istenünknek, a gyülekezetünkbe járó apróságok nagy létszámban képviseltették magukat, hozva családjuk lelkiiségét is. Így idén négy csoportban (óvodások, angolok, szereplősök, illetve a többiek) kb. 50 fővel tanulmányoztuk Illés történetét. A szintén tervezett németes csoport vezetői besegítettek e négy csoport valamelyikébe, hiszen ez évben a kisebb érdeklődés miatt nem sikerült ezt az ötödik csoportot elindítani.

Már hónapokkal a tábor megnyitása előtt egyeztettünk arról, hogy kik lesznek a csoportvezetők, azok segítői, illetve melyik témát dolgozzuk fel. Képeket, segédanyagokat csereberéltünk, ötleteltünk. Én kimondottan élvezem ezt az időszakot is: a modern technika nyújtotta segítség-

get, valamint azt, hogy elektronikus úton csoportba tömörülve mindent tudunk egyeztetni.

Nincs direkt jelentkezés, ezért a hétfő reggel 9 és fél 10 közötti időszak az egyik legizgalmasabb része a hétnek. Hány fő jelenik meg? Kit melyik csoportba osztunk? Arányos-e a felnőtt-gyerek arány?

A szerdai napon már mi, vezetők, kezdjük érezni a hét terhét is, nem csak az örömeit. A gyerekek viszont eddigre felszabadulnak, otthonosan mozognak, csak győzzük őket csitítani.

Péntekenként 11-től mindannyian együtt töltjük a hátralévő egy órát. Készülünk közösen a vasárnapi gyermekműsoros istentiszteletre. Fontos valamennyiőnk számára, hogy méltóképpen megköszönjük nemcsak Istennek, hanem a gyülekezet tagjainak, asszonyainak, vezetőinek is, hogy egy héten keresztül birtokolhattuk a templom minden zugát, hogy nagyon finom szendvicseket, süteményeket, gyümölcsöket, nedűket fogyaszthattunk, ízlésesen megterített asztalról.

„Mert nekünk olyan jó Isten közelsége! Urunkat, az Urat tartjuk oltalmunknak. Hirdetjük minden tettét.” (Zsolt. 73,28)

Kristófné Máthé Ildikó

Szivárvány –

a Debrecen-Nagyterdei Református Egyházközség hírlevele
4032 Debrecen, Bolyai u. 25.

Felelős kiadó: Püski Lajos

Nyomda: Litográfia

26. évfolyam 8. szám

Egyházközségünk számlaszáma:

Gyülekezeti honlapunk címe:

Egyházközség hírlevele

Telefon: (52) 410-811

Tördelés: Bene Lászlóné

Készült 350 példányban

Megjelenik havonta

11738008-20012917

www.refnagyerdo.hu

Vakációs gyermekhét - 2018. július 2-6.